

Judy Blume (n. 1938) și-a petrecut copilăria în orașul Elizabeth, din statul New Jersey, inventând povești. Cele douăzeci și patru de cărți scrise de ea au câștigat peste nouăzeci de premii, însă cele mai importante sunt acelea acordate de tinerii cititori.

Volumul *Supercolțunaș* continuă povestea lui Peter și a neastâmpăratului său frate, cu care cititorul român a făcut cunoștință în *Povestea unui omuleț din clasa a IV-a*, prima din seria cărților cu Colțunaș.

Peter și fratele lui află că vor avea o surioară și, în plus, familia se va muta din New York și va locui timp de un an într-un orașel de provincie. Cam multe schimbări pentru Peter, care se teme că bebelușul va fi copia perfectă a lui Colțunaș, ale cărui năzbâții îl cam scot din pepeni. Însă noul loc aduce cu sine și noi prieteni, o colegă drăguță și un animal de companie cel puțin neobișnuit...

JUDY BLUME

Supercolțunaș

Traducere din engleză
și note de Diana Marin-Caea

Ediția a II-a, revizuită

arthur

Viața mea curgea liniștit, când, dintr-odată, mama și tata mi-au dat vestea. *Zbang!* Pur și simplu.

— Vrem să-ți dăm o veste extraordinară, Peter, a zis mama înainte de cină.

Tăia morcovi într-un bol de salată.

— Ce e? am întrebat, luând o felie.

M-am gândit că poate l-au făcut pe tata președintele companiei. Sau că a sunat diriginta mea să le spună că, deși nu luasem cele mai bune note într-a cincea, eram totuși cel mai deștept copil din clasă.

— O să avem un bebeluș, a zis mama.

— Ce-o să avem? am întrebat, înecându-mă.

Tata a trebuit să mă bată pe spate și bucățele mici de morcov mestecat mi-au zburat din gură, aterizând pe blatul de bucătărie. Mama le-a șters cu un burete.

— Un bebeluș, a spus tata.

— Adică ești însărcinată? am întrebat-o pe mama.

— Exact, mi-a spus, bătându-se ușor pe burtă.

Aproape patru luni.

— Patru luni! Știați de acum patru luni și nu mi-ați spus?

— Voiam să fim siguri, a zis tata.

— Ați avut nevoie de patru luni ca să fiți siguri?

— Astăzi am fost a doua oară la doctor, a zis mama. Bebelușul se va naște în februarie.

S-a întins spre mine și a încercat să-mi ciufulească părul. M-am lăsat în jos și m-am ferit înainte să mă poată atinge.

Tata a luat capacul de pe cratița care fierbea pe aragaz și a mestecat în tocană. Mama s-a apucat din nou să taie morcovi. Ai fi crezut că discutam despre vreme.

— Cum ați putut? am strigat. *Cum ați putut?* Nu vă ajungea unul?

Amândoi s-au oprit și s-au uitat la mine.

Eu țipam în continuare:

— Încă un Colțunaș! Exact ce-i trebuia familiei ăsteia!

M-am întors și am luat-o la goană pe hol.

Colțunaș, fratele meu în vârstă de patru ani, era în living, la televizor. Își îndesa biscuiți în gură și râdea ca apucatul, uitându-se la *Păpușile Muppets*. L-am privit și m-am gândit cum ar fi să trec iarăși prin toate astea. Datul din picioare, țipatul,

harababura și încă multe, multe altele. Eram așa de furios că am dat un șut în zid.

Colțunaș s-a întors.

— Salut, Pi-ta, a zis.

— Ești cea mai mare pacoste care s-a inventat vreodată! am țipat.

A aruncat cu o mână de biscuiți în mine.

Am fugit în camera mea și am trântit ușa, atât de tare că harta lumii a sărit de pe perete și a aterizat pe pat. Câinele meu, Testosul, a lătrat. Am deschis ușa doar atât cât să aibă loc să se strecoare înăuntru și apoi am trântit-o la loc. Mi-am luat geanta Adidas din dulap și am golit în ea două sertare de la șifonier. „Încă un Colțunaș“, mi-am zis. „O să aibă încă un Colțunaș.“

S-a auzit un ciocănit în ușă, și tata m-a strigat:

— Peter...

— Pleacă, i-am zis.

— Vreau să vorbesc cu tine, a spus el.

— Despre ce? am întrebat, de parcă n-aș fi știut.

— Despre bebeluș.

— Ce bebeluș?

— Știi *prea bine* despre ce bebeluș!

— Nu-mi trebuie alt bebeluș!

— Că-ți trebuie ție sau nu, bebelușul tot o să vină, a zis tata. Așa c-ai face bine să te împaci cu ideea.

— Niciodată!

— O să vorbim despre asta mai târziu. Între timp, fă bine și spală-te pe mâini. Trebuie să mâncăm.

— Nu mi-e foame.

Am tras fermoarul genții, mi-am luat geaca și am deschis ușa. Nu era nimeni acolo. Am luat-o înaintea pe hol și mi-am găsit părinții în bucătărie.

— Plec, am anunțat. N-am de gând să mai pierd vremea pe-aici, așteptând să se mai nască încă un Colțunaș. La revedere.

Nu m-am mișcat. Stăteam acolo, așteptând să văd ce au de gând să facă.

— Unde te duci? a întrebat mama.

A luat patru farfurii din dulap și i le-a dat lui tata.

— La Jimmy Fargo, am zis, deși până atunci nici nu-mi trecuse prin cap încotro aveam să mă duc.

— Stau într-o garsonieră, a zis mama. Sunt foarte înghesuiți.

— Atunci o să mă duc la bunica. O să se bucure că stau cu ea.

— Bunica a plecat la Boston pentru o săptămână, în vizită la mătușa Linda.

— A...

— Așa că ai face bine să te speli pe mâini și să mânânci, pe urmă poți să te hotărăști încotro să te duci, a zis mama.

Nu voiam să recunosc că mi-era foame, dar asta era adevărul. Și toate mirosurile alea îmbietoare care veneau dinspre cratițele și tigăile de pe aragaz îmi lăsau apă în gură. Așa că am pus jos geanta Adidas și m-am dus la baie.

Colțunaș era la chiuvetă. Era cocotat pe scaunelul lui, bălăcindu-și mâinile în vreo zece centimetri de clăbuc.

— Salut, tu trebuie să fii Bert, a zis, cu cea mai bună voce pentru *Păpușile Muppets* de care era în stare. Mă cheamă Ernie. Mă bucur să te cunosc.

Mi-a întins una dintre mânuțele lui clăbucite.

— Suflecă-ți mânecile, i-am zis. Faci mizerie.

— Mizerie, mizerie... Îmi place să fac mizerie, cânta.

— Știm, știm, i-am spus.

Mi-am trecut mâinile pe sub jetul de apă și mi le-am șters de blugi.

Când a ajuns la masă, Colțunaș a început să-și caute poziția pe scaun. Fiindcă nu vrea să stea în scaunelul înălțat, e nevoit să se așeze în genunchi ca să ajungă la masă.

— Pi-ta nu s-a spălat pe mâini, a zis. Doar s-a clătit.

— Pârâcios mic... am început eu, dar Colțunaș se apucase deja să dea din gură către tata.

— Salut, sunt Bert. Tu trebuie să fii Ernie.

— Exact, a zis tata, cântându-i în strună. Ce mai faci, Bert?

— Păi, să-ți zic, a continuat Colțunaș. Ficatul mi s-a făcut verde și-mi cad unghiile degetelor de la picioare.

— Îmi pare rău să aud asta, Bert, a zis tata. Poate că mâine va fi o zi mai bună.

— Da, poate, a zis Colțunaș.

Am dat din cap și am aruncat un morman de piure de cartofi în farfurie. Apoi l-am înecat în sos.

— Vă mai aduceți aminte când am mers la Raiul hamburgerilor și Colțunaș a dat cu piure pe pereți? am zis.

— Am făcut eu asta? a întrebat Colțunaș, devenind brusc interesat de subiect.

— Da, i-am zis. Și ți-ai turnat și un castron cu mazăre în cap.

Mama a început să râdă.

— Uitasem de ziua aia.

— Păcat că nu ți-ai adus aminte înainte să te hotărăști că mai vrei încă un bebe, i-am zis.

— Bebe? a întrebat Colțunaș.

Mama și tata s-au uitat unul la altul. Am prins ideea. Încă nu-i dăduseră lui Colțunaș vestea cea bună.

— Da, a zis mama. O să avem un bebe.

— Mâine? a întrebat Colțunaș.

— Nu, nu mâine, a spus mama.

— Da' când? a întrebat Colțunaș.

— În februarie, a spus tata.

— Ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie... a recitat Colțunaș.

— Bine, bine... i-am zis. Știm cu toții ce deștept ești.

— Zece, douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci...

— Destul! am zis.

— A, B, C, D, E, F, G, R, B, Y, Z...

— Are cineva de gând să-l oprească? am întrebat. Colțunaș a tăcut preț de câteva minute. Apoi a zis:

— Ce fel de bebe o să fie?

— Să sperăm că n-o să semene cu tine, am spus.

— De ce să nu semene? Am fost un bebe cuminte, nu-i așa, mami?

— Ai fost un bebeluș interesant, Colțunel, i-a răspuns mama.

— Vezi, am fost un bebeluș interesant, a zis Colțunaș către mine.

— Și Peter a fost un bebeluș dulce, a zis mama. Era foarte cuminte.

— Norocul vostru că m-ați avut pe mine primul, că altfel poate că n-ați mai fi făcut alți copii, i-am zis mamei.

— Am fost și eu un bebe cuminte, mami? a întrebat Colțunaș.

— N-aș zice asta, a spus tata.

— Vreau să văd bebelușul, a zis Colțunaș.

— O să-l vezi.

— Acum!

— Nu-l poți vedea acum, i-a spus tata.

— De ce? a întrebat Colțunaș.

— Pentru că e în burtica mea, i-a zis mama.

„Hai c-o să vină și marea întrebare“, mi-am zis. Când am pus eu întrebarea asta, am primit o carte care se numea *Cum apar bebelușii*. Mă întreb ce-aveau de gând să-i spună mama și tata lui Colțunaș. Dar Colțunaș n-a întrebat. În schimb, a început să dea cu lingura în farfurie și să urle:

— Vreau să văd bebelușul! Vreau să văd bebelușul acum!

— Trebuie să aștepți până în februarie, la fel ca noi.

— Acum acum acum! țipa Colțunaș.

„Încă cinci ani în stilul ăsta. Poate chiar mai mult de-atât. Și cine zice că n-o să mai tot facă la copii, unul după altul“, m-am gândit.

— Mă scuzați, am zis, ridicându-mă de la masă.

M-am dus în bucătărie și mi-am luat geanta Adidas.

— Ei, ar fi bine s-o iau din loc, am strigat din prag, dând din mână a rămas-bun.

— Unde se duce Pi-ta? a întrebat Colțunaș.

— Fug de-acasă, i-am zis. Dar o să vin în vizită... cândva.

— Nu, Pi-ta, nu pleca!

Colțunaș a sărit de pe scaun și a alergat spre mine. M-a apucat de picior și a început să țipe:

— Pi-ta, Pi-ta... ia-mă cu tine!

Am încercat să scutur piciorul ca să-l dau jos, dar n-am putut. Poate să aibă o forță... M-am uitat la mama și la tata. Apoi m-am uitat la Colțunaș, care m-a privit la fel ca Testosul când cerșește un biscuit.

— Măcar dacă aș ști sigur cum o să fie bebelușul... am zis.

— Încearcă-ți norocul, Peter, mi-a răspuns tata. Nu e obligatoriu să semene în vreun fel cu Colțunaș.

— Dar nu e obligatoriu nici să nu-i semene *perfect*.

Colțunaș a început să mă tragă de picior.

— Vreau un bebe interesant, la fel ca mine, a zis. Am oftat.

— Dacă vă imaginați că o să doarmă în camera mea, vă faceți iluzii, le-am zis mamei și lui tata.

— Bebelușul o să doarmă aici, în sufragerie, a zis mama.

— Și-atunci unde mai mâncăm?

— Ei, o să ne gândim noi la o soluție, a răspuns mama.

Mi-am lăsat jos geanta Adidas și am încercat din nou să-l îndepărtez pe Colțunaș.

— Bine, am zis, o să rămân, deocamdată. Dar când apare bebelușul, dacă nu-mi place de el, plec.

— Și eu, a zis Colțunaș. Sam are un bebe și miroase, a mai spus, apucându-se de nas. Pute!

— Cine vrea desert? a întrebat tata. Avem budincă de vanilie.

— Eu vreau... Eu vreau... a scâncit Colțunaș, dându-mi drumul și cocoțându-se pe scaun.

— Peter? a întrebat tata.

— Sigur, de ce nu? am răspuns, așezându-mă, la rândul meu, la masă.

Mama s-a întins spre mine și mi-a ciufulit părul. De data asta am lăsat-o.

Spre sfârșitul săptămânii, Colțunaș a pus marea întrebare.

— Cum a ajuns bebelușul în burtica ta, mami?

Așa că mama a împrumutat de la mine cartea *Cum apar bebelușii* și i-a citit-o lui Colțunaș.

De-ndată ce-a avut toate informațiile, a început să le povestească tuturor exact ce au făcut mama și tata ca să aibă bebelușul. I-a spus lui Henry, liftierul.

— Nu-i cam mult pentru un pici ca tine? i-a replicat zâmbind Henry.

I-a spus casierei de la supermarket, care a căscat ochii cât cepele, până când mama a zis:

— Gata, Colțunel.

— Dar de-abia acum ajung la partea cea mai bună, a răspuns Colțunaș.

— Peter, s-a făcut cam cald aici, mi-a spus mama. Ce-ar fi să-l duci pe Colțunaș afară?